ving", maar dat er nog geen bezoekers waren. Het was een nare, grauwe winterdag; tegen drie uur begon het reeds donker te worden en de eerste lantaarns waren reeds aangestoken; het interieur, waarin ik mij plotseling bevond, vormde een uiterst sterke tegenstelling met de druilige straat waar ik zoo juist vandaan kwam. In eenige kamers, sober gemeubeld, maar versierd met tapijten, tegels en koperen voorwerpen van oostersche nijverheid, waar een benauwend heete temperatuur heerschte, zat de schilder met zijn kleine f e n n e c (woestijnvosje) als een kind in de armen, terwijl naast hem Si-Sliman stond en diens vrouw, een echte Saharaansche, in kleurig en van goud en juweelen fonkelend kostuum, de „honneurs" waarnam en geurige arabische koffie en cigaretten aanbood.

Si-Sliman draagt natuurlijk de Algerijnsche kleedij der binnenlanden, want hij komt van den Mzab, vele dagen reizen van de kust der Middellandsche Zee. Buitenshuis plooit zich altijd over dit kostuum, in harmonieuze lijnen, zijn fel-rooden burnoess. Si-Sliman spreekt tamelijk goed Fransch; zijne vrouw echter uitsluitend Arabisch, zoodat het gesprek met deze meestal tot een pantomime gereduceerd wordt. Beide vergezellen steeds Dinet, zoowel te Parijs als in Algerije, waar de schilder het grootste gedeelte van het jaar doorbrengt.

E. DINET EN SI-SLIMAN.

Dien dag gebeurde het dat, nadat ik binnen was gekomen, de zeer bekende Orientalist Dr. Mardrus verscheen, wiens uitvoerige en litteraire fransche vertaling der D u i z e n d e e n N a c h t, aan Stéphane Mallarmé opgedragen, hem een wereldvermaardheid bezorgde.

Het gesprek liep weldra over den Korân, Noord-Afrika, Egypte, en ik bemerkte al gauw hoezeer Dinet een zeldzaam enthousiast, ja bijna een fanaticus is van al wat Arabisch en Muzelmansch is. Hoe deze schilder daartoe kwam, wordt gedeeltelijk door zijn loopbaan verklaard.